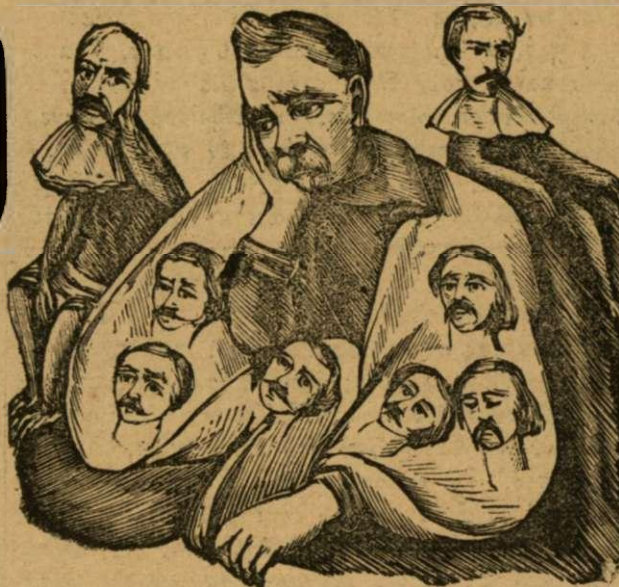

ΑΡΙΣΤΟ

ΦΑΝΗΣ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.

Έν Ἀθήναις καὶ Πειραιεὶ
ἐτησίᾳ δραχ. 12, ἑξαμηνίᾳ δραχ. 7.
Διὰ τὰ δημόσια καταστήματα » 20.

Έν ταῖς Ἐπαρχίαις,
ἐτησίᾳ δραχ. 14, ἑξαμηνίᾳ δραχ. 8.

Έν τῷ Ἐξωτερικῷ,
ἐτησίᾳ φράγ. 16 ἑξαμηνίᾳ φράγ. 9.

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΝ

Δι' ἕκαστον στίχον διατριβῶν λε. 50.
Δικαστικῶν κατασχέσεων » 8.
Αἱ ἀποδείξεις ὑπογράφονται παρὰ μόνον τοῦ Παν. Π. Πηγαδιώτου. Αἱ ἐπιτολαὶ ἀπευθύνονται εἰς αὐτόν. Ἡ ἰδέσυνδρομὴ εἶνε ὑποχρεωτικὴ δι' ἕν ἔτος καὶ προπληρόνεται εἰς Ἀθήνας.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

Ο ΕΚΜΑΝΕΙΣ ΕΦΙΑΛΤΗΣ ΚΑΙ Ο ΣΤΗΛΙΤΗΣ.

Ἡ ἐπάρατος νόσος λύσσα, ἡ ἀρτίως τὸν πρῶτον καθηγῆτὴν τοῦ ποινικοῦ καὶ Συνταγματικοῦ Δικαίου καταλαβοῦσα καὶ διὰ τοῦ στηλιτικοῦ «Λαοῦ» τὴν κοινὴν ὑγείαν καὶ ἡσυχίαν καθεκάστην ἀπειλοῦσα, ἠγάχασεν ἡμᾶς ν' ἀναγγεῖλωμεν διὰ τοῦ προηγουμένου ἡμῶν φύλλου τὸ λυπηρὸν τοῦτο γεγονός, ὅπως ἀφ' ἐνός μὲν προφυλάξωμεν πάντα πολίτην ἀπὸ τοιαύτης ἐπικινδύνου νόσου, ἀφ' ἐτέρου δὲ ποιήσωμεν τοῦτο γνωστὸν τῇ ἀστυνομικῇ ἀρχῇ, ὑποχρεουμένη νὰ προλάβῃ πᾶν ἀπευκταῖον. Ἀλλὰ μόλις ἡ εἰδησις αὕτη ἀρίχθη εἰς τὰ ὦτα τῶν μαινομένων ἀρθρογράφων τοῦ «Λαοῦ», καὶ εὐθὺς τὴν ἐπιούσαν ἔσπευσεν ὁ ἰδιοκτήτης αὐτοῦ νὰ διαφεύσῃ διὰ τοῦ ἰδίου βέβαια ἀρθρογράφου τὴν εἰδησιν ταύτην, παριστῶν αὐτόν δι' αὐτοῦ οὐχὶ μαινόμενον, ἀλλὰ συνετὸν καὶ σπουδαῖον νομομαθῆ! Νομίζω δὲ ἑαυτὸν ἀγνὸν καὶ ἀτρωτον προκαλεῖ κατ' αὐτοῦ πάντα.

Ἄς ἀνοίξωμεν λοιπὸν τὰς μελανὰς σελίδας τῆς συγχρόνου ἡμῶν ἱστορίας, ἧς τὴν ἐπικεφαλίδα κατέχουσιν, ἵνα ἴδωμεν τίς ἀμφοτέρων ὁ βίος. Ἄς ἀναμνησθῶμεν τὰς ἀξιωματικὰς αὐτῶν πράξεις, ἵνα καὶ οἱ τυχόν ἀγνοοῦντες μάθωσιν ἤδη ὅποιοι εἰσὶν οἱ ἄνθρωποι οὗτοι. Καὶ πρῶτον πρόβηθι σὺ, ὃ ἀπόβλητε καθηγῆτὰ καὶ τοῦ Συντάγματος ἐφιάλτα, διὰ νὰ ἀκούσης τίς ὁ πολυθρύλλητος βίος σου, οὐχὶ ὁ ἰδιωτικὸς, ὡς σὺ καθεκάστησιν σπουδαίως γράφεις περὶ πάντων, ἀλλ' ὁ δημόσιος. Σὺ δὲν εἶσαι ὁ συντάξας τὸ ὑπὲρ τῶν στηλιτῶν καταχθόνιον ἐκεῖνο ἔγγραφο, ἐφ' οὗ οὗτοι ἐζήτουν νὰ στηρίξωσι τοὺς καταχθονίους αὐτῶν σκοποὺς, γνωμοδοτῶν ἀνιέρως καὶ προδοτικῶς, ὅτι 82 μόνον βουλευταὶ δύνανται ν' ἀποτελέσωσιν ἀπαρτίαν καὶ ἄλλα τοιαῦτα; Σὺ δὲν συνέταττες ἄρθρα καὶ παραρτήματα, δι' ὧν ἐπεδοκίμαζες τὴν διαγωγὴν τῶν στηλιτῶν, προσπαθῶν οὕτω ν' ἀποπλανήσης τὸ κοινὸν ν' ἀποδεχθῇ τὰς ἀπονενομημένας δοξασίας σου; Σὺ δὲν ἐγένεσο ὄργανον ὄλων τῶν καταχθονίων συμ-

βουλίων, τὴν ἀνατροπὴν τοῦ Συντάγματος ἐπιδιωκόντων; Ποῖα εἶνε τὰ ἐν Ἑλλάδι ἀγαθὰ σου; Αἱ πολυετεῖς παραδόσεις σου; Ἀλλ' ἂν ἦσο ὠφέλιμος καὶ ἀξίος ἀκρόασης, πρὸς τί καθεκάστην ἀπεδοκίμαζεσο καὶ αἰσχροῦς ἐξεδιώκεσο; Τὰ κατὰ πτυστα συγγράμματά σου; Ἀλλὰ ταῦτα τί ἄλλο εἰσὶν ἢ σύρραμα τραγελαφικόν, ἀποτελοῦν τὴν σύγχυσιν, τὴν πλάνην, τὴν ἀηθείαν καὶ τὸν ἐμετόν; Ἀλλὰ καὶ νῦν τί πράττεις, ὃ τοῦ Συντάγματος κατεργάτα; Μὴ τὴν αὐτὴν δὲν ἀκολουθῆς πορείαν; ἐξεβλήθησ κακὴν κακῶς ἐκ τῆς πανεπιστημιακῆς ἔδρας, ἣν ἐπὶ τοσαῦτα ἔτη ἐμίαινες; ἐστιγματίσθησ παρ' ὄλου τοῦ ἔθνους διὰ τὰς πρὸς τοὺς στηλίτας καταχθονίους συμβουλὰς σου, σὺ ὅμως οὐ μόνον οὐδόλως ἐσωφρονίσθησ, ἀλλὰ τοῦναντίον ἡ χριστιανικὴ τοῦ ἔθνους ἐπιείκεια, ἡ ἀσύγγνωστος αὐτοῦ ἀνοχὴ τοῦ νὰ διατελῆς νῦν ἐκτὸς τοῦ σωφρονητηρίου, διότι τοῖς τὰς φρένας πάσχουσιν οὐδεμίᾳ ἄλλῃ ποιῆ ἐπιβάλλεται, σὲ κατέστησε θρασύτερον μὲν καὶ λυσοσώδεστέρον κατὰ τῶν προασπιζομένων τὰς ἐθνη-

Κ Η Π Ο Σ

Ο ΣΑΡΙΠΩΛΟΣ.

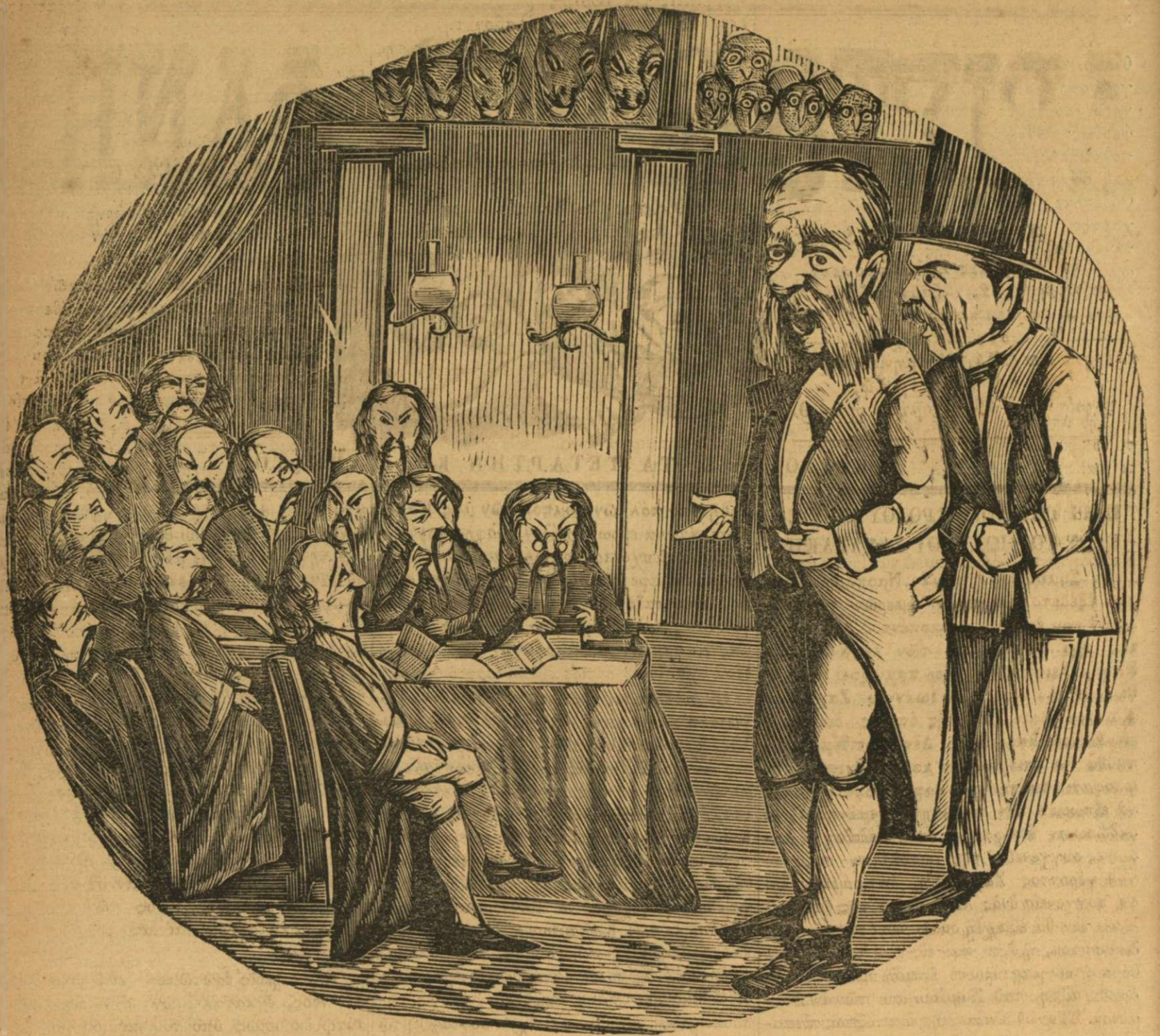
Ἄφοῦ ἔχασα ὁ τάλας πᾶσάν μου χρυσοῦν ἐλπίδα,
Εὐθὺς ἤρχισα νὰ γράφω αὐλικὴν ἐφημερίδα,
Καὶ λαβὼν τὸν κάλαμόν μου εἰς τὰς σπιθαράς μου χεῖρας
Γράφω μὲ θυμὸν μεγάλον τὰς ὥραιάς μου σατύρας,
Ὅπου ὅστις τῶν ἀνθρώπων μὲ σπουδὴν τὰς διαβάσῃ,
Χωρὶς ἄλλο θεὸν νὰ γίνῃ μανιώδης καὶ θὰ σκάσῃ.

Κι' ὁ Ἀρχίλοχος ὁ μέγας, πρῶτος ὄλων τῶν Σατύρων,
Μὲ φαρμάκι εἰς τὰ χεῖλη, σκώπτῃς φοβερός καὶ εἴρων,
Ἄμα ἔλαβεν ὁ τάλας τὰ παπούτσια εἰς τὸ χεῖρι
Ἄπὸ τὴν καλὴν μνηστὴν του, μὴ δυνάμενος νὰ φέρῃ
Τὴν μεγάλην αὐτὴν λύπην, ἔσκαπτε τὴν ἐρωμένην,
Ἔως οὗ τὴν εἶδε τέλος ἀπανθρώπως χρεμαμένην,

Οὕτω καὶ ἐγὼ ὁ μέγας, τῶν νομομαθῶν ὁ πρῶτος,
Ἄμα εἶδα νὰ σκεπάσῃ τοὺς σκοποὺς μου μαῦρον σκότος,
Καὶ ἐχάθη ἀπ' ἐμπρός μου ὡς ψευδῆς σκιά ὄνειρου
Πᾶσά μου ἐλπίς γλυκεῖα, ὄψιν ἔλαβον Σατύρου,
Κι' ἤρπασα τὸν κάλαμόν μου κι' ἤρχισα σατύρας γράφων,
Διὰ νὰ ἀνοίξω μαῦρον εἰς τοὺς λυσοσάλέους τάφον.

Καὶ προβάλλω μὲ μανίαν καὶ θυμὸν πολὺν μεγάλον,
Καὶ ὑβρίζω καθ' ἡμέραν καὶ τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλον.
Ὅλους, ὄλους τοὺς ὑβρίζω καὶ τοὺς λέγω λαοπλάνους,
Ἄμαθεῖς, τυχοδιώκτας, κλέπτας, ψεύστας καὶ τυράννους,
Κνωδάλα, ἀναιδεστάτους, ἀναγώγους, μωροὺς, βλάκας,
Ποταποὺς, χυδαίους, βρώμας καὶ γαιδούρια τῆς Πλάκας.

Ἡῦρα τοῦ καλοῦ «Λαοῦ» μου τὰς σελίδας ἐλευθέρως,
Καὶ τὰς καταπλημμυρίζω μὲ τῆς πένας μου τὰς λέρας.
Κι' ὁ καλὸς Λογιωτατίδης, ὁ στενὸς μου αὐτὸς φίλος,
Ὅλοεν μὲ ξερογλύφει καὶ μ' ἀκολουθεῖ ὡς σκύλος,
Διὰ νὰ τοῦ γράφω ἄρθρα μὲ τὴν θείαν μου γραφίδα,
Νὰ στολίξῃ τὸν «Δαόν» του τὴν καλὴν ἐφημερίδα

ΓΙΑΝΝΗΣ,

Δίχως φόβο και τρομάρα πρώτος έρχομαι εμπρός σας,
Και σας λέγω, κύριοί μου, πώς τὸ δικαστήριό σας
Εἶνε άνομον, καθ' ὅλα και καταπατεῖ τοὺς νόμους,
Ὅπως εἰς τοῦ Σαριπώλου ἀναφέρεται τοὺς τόμους,
Κι' ἀναρμόδιον νὰ κρίνη και 'ς τὴ φυλακὴ νὰ στείλῃ
Δυὼ ἀνθρώπους σαν κ' ἐμένα και τὸ φίλο μου Βασίλη.

Ποῖός σας εἶπε, κουτεντέδες, ἐδῶ πέρα νὰ ἐλθῆτε,
Και σαν δικασταὶ μεγάλοι 'ς τὰ σαμνιά νὰ τεντωθῆτε,
Και ζητεῖτε τώρα λόγον τῶν μεγάλων πράξεών μας;
Τ' εἶσθε σεῖς; . . . εἰσεῖς δὲν εἶσθε ὅλοι ἔργα τῶν χειρῶν μας;
Σεῖς δὲν εἶσθε ὅλοι 'κείνοι ποῦ ἐπέφτατε ἔμπροστά μας,
Και ἐγλείφατ' ὀλοένα σαν σκυλιά τὰ κράσπεδά μας;

Ποῖός σας ἐδῶς ἐξουσίαν ἐδῶ πέρα νὰ ἐλθῆτε
Και κριταὶ τῶν πράξεών μας σεῖς οἱ βλάκες νὰ γενῆτε;
Ἡ Βουλὴ; . . . ἀλλὰ δὲν ἔξερει τὸ ξερό σας τὸ κεφάλι
Πῶς οἱ ὑπουργοὶ και μόνοι εἶν' ἀπ' τούτῃ ποῖοὶ μεγάλοι;
Ἡ Βουλὴ μονάχα εἶνε νομοθετικόν τι σῶμα . . .
Δαιμόν ἔχετε και μούτρα δικασταὶ νὰ ἦσθ' ἀκόμα;

Ποῖον ἄρθρον, ποῖος νόμος, ποῖος κώδιξ, μπουφοὶ, δίνει
'Σ τὴ Βουλὴ τὴν ἐξουσίαν ὑπουργούς ποτὲ νὰ κρίνη;
Ἄν εὐρῆτε τέτοιον νόμον εἰς τοὺς κώδικας γραμμένο,
Ἐπιπλοῦν ποτὲ μου πλέον δὲν ἐπιθυμῶ νὰ γένω.
Λοιπὸν βλέπετε με τοῦτα τὰ ὀλίγα ποῦ σας εἶπα
Πῶς θὰ κάμετε μονάχα 'ς τὸ νερὸ μεγάλη τρύπα.

Και ἂν θέλετε νὰ ἴδῃτε ὅτι σεῖς δὲν εἰμπορεῖτε
Δικασταὶ δύο μεγάλων ὑπουργῶν σας νὰ γενῆτε,
Ἐρωτᾶτε τὸν Βασίλη, τὸν μεγάλον ἀβουκάτο,
Ὅπου ἔχει τὸ κεφάλι ἀπὸ κώδικας γεμάτο.
Αἰ! τί λὲς και σὺ, Βασίλη, με τὴν κοῦτρα τὴν μεγάλη;
Βλέπετε, βρε μπουνταλάδες; . . . λέγει Ναι με τὸ κεφάλι.

Μὴν ἀνοίξετε ἔμπροσθ' σας τὴν σοφὴν Δικονομίαν
Διὰ μίαν αἰσχροτάτην και ψευδὴ συκοφαντίαν.
Τὸ 'πα και τὸ λέγω πάλιν πῶς τὸ δικαστήριό σας
Εἶνε άνομον, κι' ἀδίχως θὰ μᾶς πάρτε 'ς τὸ λαιμό σας.
Ἄν μᾶς κάμετε ἐτούτο τὸ μεγάλο ρεζίλι
Σας ἀφίνουμε κι' οἱ δυὼ μας νὰ σας κρίν' ἡ Θεῖα Δίκη.